

1953

ღელა

ზარეზო, ტერე ქვაბანა,
იღბანა, იური შინაო,
და სურს, ქართული, სწავლითა
სამსახურს, გაბიარეო.¹⁴

საქართველს აღკა ცენტრალური კომიტეტის
უფვლეთიური საბაგმეო ჟურნალი მკირეწლეანთათვის
ბაჟთათის, მსლახათათა ზოლი

ქართული
ენების
საქართველო

ბიბლიოთეკის მფლობელი

რეკლამა

ნაბატი გ. ჩიჩინაშვილისა

შემოდგომის ძღვენი

— ცეცხლოდებული ატამი და დაბინდული ქლიავი, მობრძანდა, უკვე მობრძანდა! — გვეჩურჩულება ნიავი.

— ჩაშაქრებული ყურძენი, შეწითლებული ვაშლები, მობრძანდა, უკვე მობრძანდა! — შემოგვაცხიან ბავშვები.

ლელვს გაუსხნია ტუჩები, მზეზე ტკბებიან ლეღვები,

— მიირთვით, ტკბილად შეგერგოთ! —

გვეუბნებიან გლეხები.

შეგვცქერენ პირდაბჩენილი ლამაზი ბროწეულები, თითქოს ატლასით შემკულნი ზეიმზე მოწვეულები.

ყვითლად რომ ჩანან ხეებზე და თითქოს მზეზე დნებიან, ბავშვები გვეუბნებიან:

— ეს ხომ გულაბი მსხლებია!

როგორც წითელი საყურე ბუნჩებს ლამაზად ჰკილია, — სისხლივით არის წითელი, დამწიფებული შინდია!

ხეზე რომ მრავლად ასხია თითქოს პატარა ზღარბია, ჯერ არც კი დამწიფებულა — უსაყვარლესი წაბლია!

კომშს შეხე, ყვითლად ეღვარებს,

ჩვენამდე აღწევს სურნელი, — მიირთვით ტკბილად შეგერგოთ! —

ამბობენ კოლმეურნენი.

ზოგი ფოთლებში ეღვარებს და ზოგსაც თითქოს რცხვენია, ზოგი ვერ მალავს სიწითლეს, ზოგს პირი დაუბჩენია!

დღედავ, რამდენი ხილია, პატარებს მოუღებენიათ...

— თქვენც კარგად მოგეხსენებათ, ხილი თუ ვისი ძღვენია!

ორი მეგობარი

როდესაც ძია ნიკომ განუცხადა პატარა თამაზს, რომ მოსკოვში წაიყვანდა, მას სიხარულისაგან მთელი ღამე არ სძინებია. ბიძა-ძმისწული ორი დღის შემდეგ უნდა გამგზავრებულიყვნენ და ეს ორი დღე ისე გაგრძელდა, ისე, ისე, რომ აღარ დაადგა საშველი მათ გასვლას. მართალია, თამაზს ცოტაოდენი საკუთარი საქმეც ჰქონდა და ორჯერ იყო ფოსტაში (თუ რა საქმე ჰქონდა იქ, ეს დიდ საიდუმლოებას წარმოადგენდა და არავის არ უმხელდა), მაგრამ ამ საქმეებს მალე მორჩა და მაუთმენლად დაუწყო ლოდინი გამგზავრების საათს.

ბოლოს, როგორც იქნა, დადგა სანატრელი წუთები. დედამ დაარიგა თამაზი:

— თუ სადმე ძია ნიკომ არ წაგიგუანოს, ისე ფეხი არ გადაგა სასტუმროდან, ქუჩაში მარტო არ გახვიდე. მატარებელში ფანჯრიდან თავი არ გადმოყო, კუბედან არ გამოხვიდე. მოსკოვში რომ ჩახვალთ, მეტროში ძია ნიკოს გაჰყევი. გავიგე? შენ რომ იცი, ისე ყველაფერს ნუ მიაშტერდები.

— გავიგე, გავიგე. — ეუბნებოდა თამაზი დედას.

თამაზმა ვადასწყვიტა მოსკოვამდე არც დღე დაეძინა მატარებელში და არც ღამე. ხუმრობა ხომ არ იყო, ის პირველად მგზავრობდა ამ გზაზე და განა შეიძლებოდა, თავიდან ბოლომდე არ დაენახა მთელი გზა, ყოველი სადგური, ყოველი ქალაქი, ყოველი მდინარე, მთა, ველი, ზღვა და სხელები? ამიტომ, დაიძრა თუ არა მატარებელი, ის მთელი საათი ჯრიუტად იჯდა ფანჯარასთან. მართალია, ძალიან ბნელი ღამე იყო და ხანგამოშვებით ვარსკვლავებივით ციმციმა ელექტროლაშვების გარდა არაფერი ჩანდა, მაგრამ მაინც გასცქეროდა სივრცეს. აი, გავი-

რეს ავკალა, ზაპსი, მცხეთა, მერე რაღაც სადგური, კიდევ რაღაც სადგური და როდესაც თამაზმა დილას თვალები გაახილა, ის ზედა თაროზე იწეა. არც კი ახსოვდა, თვითონ დაწეა, თუ ბიძამისმა დააწვინა ჩაძინებული. მაშინვე მკვირცხლად ჩამოცურდა თაროდან და ფარდა ვადასწია.

— იძინე, ბიჭო, რა ჰინკასავით წამოხტი. — წაიღუდუნა ძია ნიკომ, მეორე მხარეზე გადაბრუნდა და ხვრინვა ამოუშვა. თამაზმა კი ფუსფუსით ჩაიცვა და ფან-

ჯარას მივარდა. შესანიშნავი ამწვანებუ-
ლი დაბლობი გადაიშალა მის თვალწინ.
ჩარაზმული ალვის ხეები, განცალკევებით
ამართული დიდი კაკლები, ციტრუსოვა-
ნი ბაღები ერთმანეთს ცვლიდნენ.

მალე გამოჩნდა შავი ზღვა.

ზვიადად გადაშლილი, თვალუწვდენი,
ის ზანტად ლილევენება და ნაპირზე
ტალღებს ატყლაშუნებდა.

თამაზზე ზღვამ უდიდესი შთაბეჭდილე-
ბა მოახდინა. მთელი დღე მიდიოდა მა-
ტარებელი ზღვის პირად და ჩვენი ნორ-
ჩი ყმაწვილი ფანჯარას არ მოშორებია.
ჰორიზონტზე რამდენიმე გემიც კი დაი-
ნახა,—საოცრად დიდი გემი. უკვე ბინდ-
დებოდა, როდესაც ქალაქ ტუშაპეს მია-
ღწნენ. მატარებელმა მთებში შეუხვია,
ზღვა თვალთავან მიეფარა და გულდაწ-
ყვეტილი თამაზი როგორც იქნა მოშორ-
და ფანჯარას.

სამი დღის მგზავრობის შემდეგ მოახ-
ლოვდა მოსკოვი. ძია ნიკომ დარწყო ბარ-
ვის ჩაღაგება. მატარებლის თამბოლა
ლოგინები აკეცა და შეინახა. კუბე თით-
ქოს დაცარიელდა. თამაზი კვლავ არ
ცილდებოდა ფანჯარას. მას სურდა შო-
რიდან დაენახა ეს უდიდესი ქალაქი, მაგ-
რამ ამწვანებული მინდვრების და ლიან-
დავის გასწვრივ ჩამწკრივებული ნაძვების
ვარდა ჯერ კვლავ არაფერი ჩანდა. მატა-
რებელმა თითქო სისწრაფესაც კი მოუწ-
ქარა. თვალწინ ელავდნენ ტელეგრაფის
ბოძები. მათზე გაბმული მავთულეები ხან
აღმა აღიოდნენ, ხან დაღმა. მალე ლიან-
დაგები გამრავლდნენ. თამაზს თვალწინ
ჩაუქროლეს ელექტრომატარებელმა. გა-
მოჩნდნენ მოსკოვის ახლო აგარაკები, ნა-
ძენარში ჩადგმული ლამაზი სახლები. შო-
სეზე მიქროდნენ ავტობუსები, მსუბუქი
მანქანები, ველოსიპედისტები, ჰაერში
დაქროდნენ თვითმფრინავები და ერთ
ადგილას ზეცაში თამაზმა თვალი მოჰკ-
რა დირიჟაბლს.

— აი, ამას კი თბილისში ვერ ნახავ-
დი. — ღიმილით უთხრა ძია ნიკომ თამაზს.

— ჩვენ, პიონერთა სასახლეში დირი-
ჟაბლის მოდელი გავაკეთეთ, უთხრა თამაზმა.

ბოლოს, გამოჩნდა მოსკოვი. მატარე-
ბელი პირდაპირ შევიდა ქალაქში და დიდ-
ხანს მიდიოდა შეუნწყლებელი სიჩქარით.
ხანგამოშვებით მოჩანდნენ ქუჩები ტრამ-
ვაებით, ტროლეიბუსებით, ავტობუსე-
ბით. ქუჩები ხან თავზე გადაუღლებდნენ
მატარებელს, ხან ლიანდავის ქვეშ გადი-
ოდნენ. მრავალსართულიანი გივანტი სახ-
ლები ცას ებჯინებოდნენ.

ბოლოს, როგორც იქნა, შევიდნენ სა-
დგურში, სადაც მრავალი მატარებელი
იყო ჩამწკრივებული. მათთვის სადგურს
თითქო გზა გადაეღობა და ზვიადად დას-
ცქეროდა ზემოდან.

ვაგონიდან ჯერ გადმოსულები არ
იყვნენ, როდესაც კუბეში თავი შეჰყო
ათი-თორმეტი წლის რუსმა ბიჭუნამ და
იკითხა:

— ამხანაგი თამაზ გიგაური თქვენა
ხართ?

— აა, პეტია ოდინცოვ? გამარჯობა! —
გაუწოდა ხელი თამაზმა და ორივენი ძვე-
ლი ნაცნობებივით მიესალმნენ ერთმა-
ნეთს.

— საიდან იცნობ შენ ამ ბიჭუნას? —
ჰკითხა გაცოცხლებულმა ბიძამ თამაზს.

— მიმოწერიით. ჩვენმა სკოლამ ამთი
სკოლა გამოიწვია შეჯიბრში. ჰოდა, მე
და პეტია პირადათ ვეჯიბრებით ერთმა-
ნეთს სწავლაში. ჩვენ უკვე მეორე წელია
მიმოწერა გვაქვს.

— ჰო, მაგრამ საიდან იცოდა, რომ შენ
აქ მოდიოდი.

— მან დღემით მაცნობა, — უთხრა
პეტიამ თამაზის ნაცვლად ძია ნიკოს და
შემდეგ მათს ერთ ჩემოდანს მისწვდა:

— წავიდეთ ახლა!

ყველანი მატარებლიდან გამოვიდნენ.
გაცოცხლებული ძია ნიკო კი ღიმილით იხ-
ნევდა თავს და უკან მისდევდა ორ ახ-
ალგაცნობილ, მაგრამ ძველ ნაცნობ
მეგობარს.

როდესაც სასტუმროში დაბინავდნენ, პეტამ ხელი ჩასქიდა თამაზს და ძიანიკოს მიმართა:

— ახლა ნება მომეცით თამაზი წაეყვანო.

— სად? — გაოცდა ნიკო.

— ჯერ ქალაქში. ვაჩვენო ღირსშესანიშნავი ადგილები. მერე ჩემთან. თუ ნებას მომცემთ, ღამეც ჩემთან დარჩეს. ჩვენ ტელეფონი გვაქვს და დაგირეკავთ.

— ეე, ევ როგორ იქნება? — შექოქმანდა ძიანიკო, — აქ არსად დაიკარგოთ.

პეტას სიცილი აუტყდა.

— განა თამაზი თბილისში დაიკარგება?

— ცხადია, არა, — დაეთანხმა ძიანიკო, — მაგრამ, ღამე თქვენთან რად უნდა დარჩეს. შეგაწუხებთ. თუ გინდა თვითონ ჩვენ გვესტუმრე.

— არა, ჩვენები მოუთმენლად გველიან. თამაზი ზომ ჩემი სტუმარია. მაშ ასე. შევთანხმდით? — ღიმილით უთხრა პეტამ.

— დაცა, თქვენთან დავრეკო, — ქირვეულობდა ძიანიკო. მან ტელეფონით დარეკა პეტას სახლში და პეტას დედას ჰკითხა, შეიძლება თუ არა, რომ ორივე მარტო გაეუშვა ქალაქშიო. დიასახლისმა თავაზიანად უთხრა: გამოუშვით, ნუ გედარდებთ, პეტას მამამისი ამჟამად ალბათ სწორედ თქვენი სასტუმროს კარებთან ელოდებაო.

მართლაც პეტია და თამაზი როდესაც ქუჩაში გავიდნენ, მათ მალალი ქერათმიანი მამაკაცი შეეგება და ორივე მანქანაში მიიპატიჟა.

— შამა, დიდი ხანია გვიცდი? — ჰკითხა პეტამ მამას.

— არა. სულ ხუთი წუთი იქნება რაც მოვედი. — უთხრა მან შეილს, შემდეგ საქვისთან დაჯდა, სტარტერს ფეხი დაჰკირა და თქვა: — აბა, მიბრძანეთ, სად წაგიყვანოთ.

— კრემლს შემოუარე! — გასცა განკარგულება პეტამ.

მანქანა დაიძრა. ფართო თვალუწყდენი ქუჩა სახვე იყო მანქანებით, ტროლეიბუსებით, ავტობუსებით.

მალე თამაზმა თვალი მოჰკრა კრემლის ზვიად კოშკებს. მათ კენწეროვებზე ბზინავდნენ ლაღით შემეკული ოქროს გიგანტური ვარსკვლავები.

(გაგრძელება იქნება)

დაგიზადებს ვადაზე,
მიხვალ, კობტად ჩაგაცმევს.
აბა, კერვა ლამაზი
ნინოსავით ვინ იცის?
ყველგან არის განთქმული
მისი წმინდა გვირისტი!
ვის არ მოეწონება
ტანსაცმელი ახალი.
ტანზე კობტად რომ გადგათ,
გრძნობთ სიხარულს და ხალისს.
ნახატები ქ. მახარაძისა

ილია სიხარულიძე

მეკაპები

ჩვენს დიდ სამკერვალოში
ბევრი ხელოსანია,
საქმის მკოდნე, ოსტატი
განა ორი, სამია?!
ნიკო გამოძქრელია,
ნახოთ, გაგიკვირდებათ;
ქსოვილს ისე გამოჭრის,
თარგიც არა სჭირდება:
მოზომებაც არ უნდა
მის გამოჭრილ ტანსაცმელს,

ბორის ჩიკოვაი

ნახატები ალ. ვახუშტისა

ი ნ ლ ო ე თ უ ი

ჩვენი სამშობლოდან შორს, შორს, მაღალი მთების იქით, მცხუნვარე მზის ქვეშ, მდებარეობს ინდოეთის დიდი და ძლიერი ქვეყანა. მას სამი მხრიდან უცულის ინდოეთის თბილი ოკეანის ლურჯი ტალღები.

ინდოეთში არასდროს არ იცის თოვლი და ყინვა, იქ წელიწადში სამჯერ შეიძლება პურის, ბრინჯის და სიმინდის მოსაულის. მიღება.

ინდოეთში შრომისმოყვარე და ნიჭიერი ხალხი ცხოვრობს. მაგრამ, შიუხედავად შრომისმოყვარეობისა, მიუხედავად იმისა, რომ ამ მხარეში მშვენიერი ჰავა და ნაყოფიერი ნიადაგია, მოსახლეობის უმეტესი ნაწილი ძალიან ღარიბად ცხოვრობს და კიდევ შიმშილობს.

ორასი წლის წინათ ინდოეთს დაეპატრონენ ინგლისელი ვაჭრები და მეწარმეები, დაიწყეს ინდოელი ხალხის შეუბრალებელი ჩაგვრა და ქვეყნის სიმდიდრის ძარცვა. ისინი განზრახ სტოკეზდნენ ინდოელ ხალხს სიბნელესა და უმეცრე-

ბაში, რომ უფრო ადვილად შესძლებოდათ მათი დამონება. ინგლისელების მიერ შემოღებული წესების მეოხებით, ინდოეთში ადამიანთა შრომა თითქმის არაფერად ფასობს.

ყველაზე საუკეთესო მიწები და ტყეები ინგლისელ მემამულეებს ეკუთვნის და უმთავრესად ამის გამოა ინდოელების ასეთი სიღატაკე.

ამას წინათ საბუკთა კავშირის კინომუშაკთა დედეგაცია ესტუმრა ინდოეთს. გზებზე ჩვენ ხშირად ვნახულობდით ხეებზე გაკიდულ წითელ ნაჭრებს — ეს ინდოელები გვესალმებოდნენ.

ინდოელებს უყვართ ჩვენი სამშობლო, მათ სურთ ჩვენთან მეგობრობა.

ერთხელ ჩვენ, სოფელ ბაბანაშაზე გავუცხივით გლეხების ჯგუფი, რომელთაც გზა გადავვიღობეს, მოფერმა საყვირით ანიშნა, მაგრამ არცერთი მათგანი არ დაიძრა ადგილიდან. გააჩერეთ მანქანა. მაშინ ხალხი შემოგვევია და ერთმანეთს

აღარ აკლიდნენ ხელის ჩამორთმევას. ხოლო რომლებიც ამას ვერ ახერხებდნენ, ტანსაცმელზე გვეხებოდნენ ხელგებით და მენახებდნენ თითების იკოცნიდნენ.

მატკვარმა პირველ სურათზე დაგვიხატა ინოეთის უძველესი ქალაქი ჯაიპური. ეს ქალაქი ირაველი მთებითაა გარშემორტყმული: მთებზე გაშენებულია ციხე-სიმაგრეები და ქვის მაღალი კედლები მტრებისაგან თავდასაცავად, რომელნიც ხშირად თავს ესხმოდნენ ინდოეთს.

ჯაიპურის ქუჩები ვიწროა, მაღალი სახლები ისეა აგებული, რომ მოხერხებულიად შესძლებოდათ მტერთან ბრძოლა. ქალაქის გულადი მოსახლეობა გაბედულად იბრძოდა თავისუფლებისათვის და თითქმის ყოველთვის ამარცხებდნენ და დევნიდნენ გარეწარი მტრების ურდოებს.

ჯაიპურში სპილოს ძეღის ბევრი დახელოვებული მესუქურთმე ცხოვრობს. ისინი სპილოს ეშვებისაგან აკეთებენ მშვენიერ ნაკეთობებს და სხვა სამკაულებს.

ჯაიპურის მიდამოებში ბევრი მაიმუნი გვევლება. ინდოელებს სწამთ, რომ ისინი წმინდა ცხოველებია და მათთვის გაშენებული აქვთ ტაძარი. ჩვენ მოვინდომეთ გვენახა მაიმუნები. ვეყიდეთ თხილი და გავემზავრეთ ქალაქგარეთ. მანქანის ხმაურის გაგონებაზე მაიმუნები ჯოგებად გამოიქცნენ ზეწკვენ. მათ ჰქონდათ შავი, ძლიერ მიმზიდველი სახეები, სხეული კი — დაფარული ფაფუკი, რუხი ბაწნით.

მაიმუნებს სრულებით არ ეშინოდათ ადამიანებისა. ისინი ცალ ხელს ტანისამოსზე გვაკლებდნენ, ხოლო მეორე ხელით ფრთხილად გვართმევდნენ თხილს და პირში იყრიდნენ. მათ ხაოიანი, მაგრამ რბილი და ალერსიანი თითები ჰქონდათ. მე ისე გავერთე მაიმუნის კვებით, რომ დიდხანს ვერა ვგრძნობდი, რომ ზურგიდან პიჯაკზე ვიღაც მეწეოდა. თხილი რომ გავგითავადა, მხოლოდ მაშინ მივტრიალდი და დავინახე, მაიმუნი, რომელსაც თურმე თხილი არ ერგო. მან გა-

მომიწოდა ხელი და მელოდა როდის
უკმეველი, მაგრამ თხილი მეტი აღარ
გვექონდა. მე მას ვუჩვენე ცარიელი ხელი,
მაიმუნს ძლიერ ეწყინა, დაჯდა მიწაზე
და თავზე ხელები შემოიქცო. მეც მეწყინა,
რომ უნებლიედ დავწყვიტე გული
ასეთ საყვარელ ცხოველს.

მეორე სურათზე მხატვარმა გვიჩვენა,
რა საცოდავ ქონებაებში ცხოვრობენ ინ-
დოეთის დედაქალაქ დელის მუშები. რო-
გორ არ გავს ეს საცხოვრებლები იმ მშვე-
ნიერ ახალ სახლებს, რომლებსაც აშენებს
ჩვენი სახელმწიფო თავის მოქალაქეები-
სათვის! მაგრამ ქალაქ დელიში არის მთე-
ლი რაიონიც, სადაც სასახლეები და ბა-
ლებია. ქალაქის ეს ნაწილი ინგლისელებ-
მა ააშენეს თავიანთთვის, თავიანთი მოხე-
ლეებისათვის, ოფიცრებისა და კაპიტა-
ლისტებისათვის.

* * *
ეს ინდოელი გოგონა — ყული, მტვირ-
თავია, — მიიმე რვირთვის გადამზიდვე-
ლი. მის ასაკში ჩვენი ბავშვები ჯერ კი-
დეც სწავლობენ, სკოლაში დადიან. მას
კი სასწავლებლად არა სცაოლია, ან მის
მშობლებს სადა აქვთ ფული, რომ სკო-
ლაში სწავლის ქირა გადაიხადონ?!

ინდოელი ბიჭი უკრავს ფლეიტაზე რა-
ღაც მანგებს. ალბათ სევდიანს, — შეხე-
დეთ, რა სევდიანი თვალები აქვს! მანგებს
შეიძლება ეს გველის შემლოცავი მანგებს
დოეთის ქალაქის ქუჩებში ზოგჯერ შეხ-
ვდებით ყაცს, რომელსაც თავზე მოძრ-
გვალო, ბრტყელი კალათი აქვს შემოდ-
გმული. თვალს მოჰკრავს თუ არა კარ-
გად ჩაცმულ ხალხს, ეს კაცი დაუშვებს
მიწაზე კალათს, ახდის თავს და იწყება
ერთფეროვანი, გაბმული მელიოდის დაკე-
რა ფლეიტაზე. მაშინ გველი გადმოკი-
დებს თავს კალათიდან, უსმენს მუსიკას,
აიკიშება და ბოლოზე დაყრდნობილი
იწყებს რხევას ხან ერთ, ხან მეორე მხა-
რეს. — ცეკვავს. ამ წარმოდგენას უყურე-
ბენ გამულელები და შემლოცველს ამ-
ლევენ მცირე გროშებს.

*
შესანიშნავი და საინტერესო ქვეყანაა
ინდოეთი. კეთილ, შრომისმოყვარე ინ-
დოელ ხალხს სურს ეცხოვროს მშვიდო-
ბიანად და მეგობრულად ყველა სხვა
ხალხთან ერთად.

თარგმან გიორგი მარიანაშვილმა.

მზია მას წავლებელი

რა ქნას მზიამ, დედოფალა
სკოლაში ვერ გააბარა...
დილით ადრე ააყენა,
ცივ-ცივი წყლით გააბანა.
მერე დასვა მაგიდასთან,
ხელთ ფანქარი ჩააბარა,
წინ რვეულიც გაუშალა,
რომ ასწავლოს ანა-ბანა.
შეიძლება ასე განა?—
მზია უკე დაიღალა,

მაგრამ მაინც ვერ ისწავლა
დედოფალამ ანა-ბანა.
არც კი შერცხვა დედოფალას,
ისევ ისე ელიძება,
ჯავრობს მზია:—უსწავლელი
მეგობრად არ ელირება.
არ ისწავლის? დამაცადოს,
განა კიდევ გავაცინებ?
არც წაყვივან სასიეროდ,
აღარც ჩემთან დავაძინებ.

ნინო გუზარაშვილი

ნახტი რ. მამიჩიძისა

თამაზი მოტყუვდა

— პაპა, ხვალ კვირაა, წავგიყვანე მე
და ნუგზარი ვენახში! — სთხოვა პაპას თა-
მაზმა.
პაპამ შეილიშვილს ღიმილით შეხედა
და უთხრა:
— წავგიყვანთ.
— როდის პაპა, როდის! — შეეკითხა
ნუგზარი.
— ხვალ. — უპასუხა პაპამ.
— დილით წავალთ? ადრე წავგიყვა-
ნე! — შეეხვეწა თამაზი.
— ეგ მე ვიცი... მე დამიჯერეთ და
როცა წავგიყვანთ, ემყოფილი დამჩხვებით-
გათენდა მეორე დღე. აი, სადილისა-
თვის ეძახის დედა ბავშვებს, მაგრამ პაპა
ზის და მუშაობს. რთელისთვის ახალი
წნელის გოდორს სწნავს. ერთხელაც არ
გახსენებია, გუშინ რომ ბავშვებს შეჰპირ-
და, — ვენახში წავგიყვანთო.

— ნუგზარ, — უთხრა თამაზმა, — ხე-
დავ? პაპა სულაც არ ფიქრობს ვენახში
წასვლას. მოგვატყუა წავგიყვანთო. ვილ-
რე გოდრებს არ დასწნავს, ფეხს არ მო-
იცივლის, ამ კვირაში მალე პაპა რთელს
დაიწყებს და დღეს თუ არ წავგიდით, მე-
რე ვეღარ წავალთ. მოდი ახლა წავიდე!
— რომ ეწყინოს პაპას? — თქვა ნუგ-
ზარმა.
— ვერ გაიგებს. ვენახში წასვლა თუ
უნდოდა, ხომ დილითვე წავიდოდა!
აღმათ დღეს არ აპირებს წასვლას.
— მაშ, წავიდე! — დაეთანხმა ნუგზა-
რი და ორივემ გასწია ვენახისაკენ.
ვენახში ქარვისფერი ყურძენი ბევრი
დაკრეფეს, ჩამოსხდნენ ხის ქვეშ და შე-
ეპქნენ.
— კარგად მოვიქეცი თუ ნუგზარ, რომ
წამოვედით. — თქვა თამაზმა, — ზევ პაპა

ვენახს დაკრეფს და ჩვენ სადღა ვნახავდით ასე დახუნძლულ ვაზებს! — ხელი გაიშვირა თამაზმა.

მართლაც მზის სხივებზე სასიამოვნოდ ეღვარებოდნენ ქარვისფერი მტევნები.

დნენ რომ ამ გზაზე პაპა შეხედებოდათ, შერცხვენილებმა არ იცოდნენ, სად და მალულიყუნენ. გაქცევა დააპირეს, მაგრამ ველარ მოასწრეს და შეჩერდნენ.
 ურმიდან სიმღერის ხმა მოისმოდა,

როცა ბავშვებმა ყურძნის ქამით გული იჯერეს, ისევ სახლისაკენ გასწიეს. ნახევარი გზა არა ჰქონდათ გავლილი, რომ ურემი შემოხვდათ, წინ მათი პაპა მოუძლოდა. ბავშვებს გაუკვირდათ, არ ელო-

ხედ კი არავინ ჩანდა. ურემზე მხოლოდ ახალდაწული გოდრები ელაგა. პაპამ გააჩერა ურემი და შეილიშვილებს უცქეროდა. თამაზი და ნუგზარი მიუახლოვდნენ ურემს, მაგრამ სწრაფად უკანვე

დაიწიეს, რადგან გოდრებიდან მოულოდ-
ნელად თავი წამოყვეს მეზობლის ბავ-
შეებმა ნოდარმა და ქეთინომ და ხმაწალ-
ლა გადაიხარხარეს.

თამაზი და ნუგზარი ამ წუთში ჩასხ-
დებოდნენ გოდრებში და თვითონაც წა-
ვიდოდნენ ვენახში, მაგრამ პაპა? პაპა აპა-
ტივებთ დანაშაულს?

ბიჭებმა ღიმილით შეხედეს პაპას და
ურმისაკენ კიდევ გაიწიეს, მაგრამ წინ პა-
პას გრძელი ჯოხი გადაედლობათ.

— ურემზე ვერ დაჯდებით! — დინ-
ჯად თქვა მან. — ფეხით არჩიეთ წამოსვ-

ლა და ახლაც ფეხით წაბრძანდით შინ!
უთხრა პაპამ და გაუდგა გზას.
თამაზსა და ნუგზარს ვეღარ მარტოობდა
ხებინათ ნაბიჯის გადადგმა, იდგნენ ერთ
ადგილზე, გასცქეროდნენ მიმავალ ურემს
და უსვენდნენ ქეთინოსა და ნოდარის
მხიარულ სიმღერას.

— მოეტყუედი ნუგზარ! — წამოიძახა
გულდაწყვეტილმა თამაზმა.

— შენც მოტყუედი და მეც მომატ-
ყუე! ურით წასვლას რა სჯობდა? —
უსაყვედურა ნუგზარმა.

ურემი როცა მიიმალა ბავშვებმა მა-
შინ განაგრძეს გზა.

მერი ბინამი

მარინე და შემოდგომა

ნახატი მ. ჩიჩინაშვილისა

რა ლამაზი, რა გულუხვი
შემოდგომა მოვიდა,
რამდენ რამეს შევექცევი,
როცა მოვალ სკოლიდან.
უპ, რამდენი ვაშლებია,
კრეფას როდი მორჩები!
მოსაკრეფად მეძახიან
გემრიელი კომშებიც.
ვიშ, მარანში არ ეტევა
მოსაველი ახალო,
გუშინ სხვენზე ავითანეთ
ყურძენი და კაკალი.

— ხვალ თათარას გავაკეთებთ, —
დებამ ასე მახარა.
უი, დედას გეფიცებით,
ძლიერ მიყვარს თათარა.
მაგრამ კამის გულისათვის
არ გავაცდენ ვაკვეთილს,
ხვალვე უნდა გამოვუშვა
ჩვენი რგოლის ვახეთი.
ოღონდ კარგი გამოვიდეს,
განა ნაღველს გავივლებ?
ჩურჩხვლებზე არა ვფიქრობ, —
ბებოც კარგად გამოვივლებს.

რა შეემთხვათ ლიასა და გივისს

შემოდგომა დადგა
 ცვრიანი და გრილი.
 კოლექტივის ბაღში
 ჩამომწიფდა ხილი.

ქლიაი და მსხალი,
 ატამი და ვაშლი,—
 ყველა ხილი ხარობს
 კოლექტივის ბაღში.

სურნელგება ბაღის
 მოჭენია ფერდობს,
 ბაღს მებაღე იცავს—
 კოლმეურნე თედო.

ერთხელ ძია თედო
 იჯდა ბაღის თავში,
 უცებ ბაღის ბოლოს
 გაჩნდა ორი ბავშვი.

გოგოს ერქვა ლია
 და ბიჭუნას გივი.
 ბაღის გვერდით ღელე
 ჩამორბოლა ცივი.

ბაღს გახედა ლიამ
 და რას ხედავს თვალი!
 მოსაწყვეტად იწვევს
 დათაფლოვლი მსხალი.

ბაღს გახედა გივიმ
 და რას ხედავს ბავშვი!
 მოსაწყვეტად იწვევს
 დაშაქრული ვაშლი.

ლიას უნდა მსხალი,
 გივისს უნდა ვაშლი.
 მაგრამ ძია თედომ
 რომ მოუსწროთ, მაშინ?!

გულს ბაღისკენ უხმობს
 შემოდგომის დილა,
 პატარები ბაღში
 გაღიპარენ ფრთხილად.

და დაკრიფეს სწრაფად
 ცვრიანი და ცივი
 თაფლა მსხალი— ლიამ,
 შაქარ-ვაშლი — გივიმ.

და ისევე უკან
 გამობრუნდნენ ჩქარა.
 ფრინველები ბაღში
 აიშალნენ ჯარად.

ფრინველების ვლურტულს
 და ფოთლების შრიალს
 ყურს უვადებენ ახლა
 გივიკო და ლია.

ეს რა ხმაა ნეტავ,
ეს რა ესმით ბავშვებს:
„ვინ იპარავს, ვინა
ჩვენი ბალის ვაშლებს?!“

ლიამ ჰკითხა გივის:
„რას შროიანებს ბალი?!“
ბალი ამბობს: „ენახე
ორი კული ბალილი.“

აქ, ამ დილით, ახლა
კრეფდნენ მწიფე ნაყოფს;
აბა, ერთი ჩვენმა
ძია თედომ ნახოს!“..

სტვენს ბულბული ხიდან,—
ტკბილ სალამურს უკრავს,
პატარები მკვირცხლად
გამორბიან უკან.

აქ ქაბჭახებს შაშვი,
იქ ბელურა წივის:
„ქურდბაცაცა გივი!..
ქურდბაცაცა გივი!..“

იქვე, ახლოს, სივი
ჩუხჩუხებდა წყარო,
წყარომ უთხრა ლიას:
ქურდბაცაცა ხარო.

და არ სჯერათ ბავშვებს:
ეს სიზმარი თუა?!
შინ მშობლები მუდამ
არიგებენ ქუას,

რომ ქურდობა არის
სამარცხინო საქმე.
პატარებო, იგი
გაჰკიცხეთ და დაჰგმეთ.

ამ ფიქრებით ღოთხილად
მიჰყვებიან ფერდობს,
უცებ იმათ თვალწინ
გაჩნდა ძია თედო.

ხელში ჰქონდათ ბავშვებს
დაკრეფილი ხილი,
მაგრამ ძია თედო
მოხუცია ტკბილი.

— გამარჯობათ თქვენი,
პატარებო ჩემო!
როგორ მოგწონთ ჩვენი
მსხლის და ვაშლის გემო?!

დარცხენილნი დგანან
გივიკო და ლია,
ძლივს წარმოთქვა გივიმ:
„გვაპატიეთ, ძია!“

— გვაპატიეთ, ძია,
გვაპატიეთ, ძია,
ოდონდ არსად არ თქვათ! —
ეხვეწება ლია.

გაცინა ძიას,
სახე გაუნათდა
და მიუგო ბავშვებს:
— სირცხვილია, მართლაც!

შინ მშობლები მუდამ
გარიგებენ ქუას
და თუ ხილი გინდათ,
განა გეტყვით უარს?!

ქურდობა კი არის
სამარცხინო საქმე,
პატარებო; იგი
გაჰკიცხეთ და დაჰგმეთ.

ბ. ხარაღიანი

ნახატები ზ. ლეჟანსი

„კაცი მთვარიან“

ეს მოხდა 1869 წელს. ოცდასამი წლის ქაბუკმა რუსეთის გეოგრაფიულ საზოგადოებას წყნარი ოკეანის კუნძულებზე მოგზაურობის გეგმა წარუდგინა.

— იქ რა გაინტერესებთ? — ჰკითხა მას საზოგადოების თავმჯდომარემ.

— მსურს შევისწავლო იქაური ხალხი და მათი ცხოვრება. — მტკიცედ უპასუხა ქაბუკმა.

— ისინი ხომ კაციკამიები არიან. იქ ჯერ არც ერთი თეთრკანიანი არ ყოფილა, აუცილებლად დაიღუპებით. ნუთუ არ გეშინიათ? — შეეკითხა თავმჯდომარე.

— მე ვადავწყვიტე წასვლა, დამეხმარეთ და მივაღწევ ჩემს მიზანს. — მიუგო ნიკოლოზ მიკლუხო-მაკლაიმ.

კუნძულ ახალ გვინეას, რომელიც ავსტრალიის ჩრდილოეთით მდებარეობს, მიადგა რუსეთის გემი „ვიტაზი“. ნაპირი-

საყენ გაემართა რამდენიმე პატარა ნავი. იქ, ხშირ შამპანაში, აღგლობრივი მცხოვრებნი — პაპუასები იმალეობდნენ, უცხო ადამიანების დანახვით დაშინებული ქალები და ბავშვები ტყის სიღრმეში გარბოდნენ.

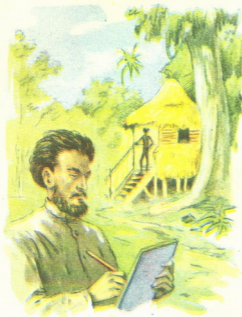
ნაპირზე მეზღვეურებმა ააშენეს კოხი; გადმოიტანეს ტვირთი და მალე გემმა დატოვა ნაპირი. კუნძულზე დარჩა ნიკოლოზ მიკლუხო-მაკლაი თავის ერთი თანამშრომლით; დარჩა იმ ადამიანთა შორის, რომელთა ენა და ზნე-ჩვეულება არაეინ იცოდა.

ახალგაზრდა მეცნიერი გაემართა პაპუასების უახლოესი სოფლისაკენ. მიუხედავად იმისა, რომ აფრთხილებდნენ, პაპუასები კაციკამიები არიანო, მიკლუხო-მაკლაიმ ფანქრისა და უბის წიგნაკის გარდა თან არაფერი წაიღო.

პაპუასები მტრულად შეხედნენ მას. თავზე რამდენიმე ისარმა გადაუქროლა.

მაკლი მალე დაუმეგობრდა პაპუასებს; თავმდაბლობით და გულწრფელად მოიპოვა მათი ნდობა.

მეცნიერული სიზუსტითა და სიყვარულით ავგიწერა მიკლუზო-მაკლიმ პაპუასების ყოფა-ცხოვრება. მისი ცნობით, პაპუასები გულადი და პატიოსანნი არიან. მათი ძირითადი საქმიანობა ნადირობა და მეთევზეობაა. ისინი რკინის იარაღს არ იცნობდნენ, ქვის ცულებს და ნიჟარის დანებს ხმარობდნენ. არა ჰყავდათ რქოსანი პირუტყვი და სიამოვნებით შეეცეოდნენ ძაღლის ხორცს, თევზს, ხვლიკებს, ბაყაყს და გარეულ ხილს.

მიკლუზო-მაკლიას ცნობით, პაპუასები სტუმართმოყვარენი არიან. თურმე ოჯახში ქმარი ცალკე ამზადებს თავისთვის სადილს და ცოლი თავის შვილებთან ერთად — ცალკე. ასევე ცალკე უმზადებენ საქმელს სტუმარს და როდესაც სტუმარი წავა, მას აუცილებლად გაატანენ საქმლის ნარჩენებს. მარილი პაპუასებს არა აქვთ და მის ნაცვლად ზღვის წყალს ხმარობენ.

მიკლუზო-მაკლი არ შედრკა. მან შუბმომარჯვებული ველურების წინ, რომლებიც სიკვდილით ემუქრებოდნენ, ფეხთვაიხადა, თავისი ჩანთა თავქვეშ ამოიღო და იქვე ჩრდილში წამოწვა, თითქო ამით ეუბნებოდა: თქვენი არ მეშინია, უიარაღო მოვედი და მჯერა, არაფერს დამიშავებთო.

მაკლიას რომ გამოეღვიძა, მის მახლობლად იჯდა მოხუცი პაპუასი და რამდენიმე შეიარაღებული ახალგაზრდა. მათ არასოდეს არ ენახათ თეთრკანიანი ადამიანი, გაკვირვებით შესტკეპროდნენ მას და ცისაკენ იშვერდნენ ხელს.

— „კარან-ტამო“, „კარან-ტამო!“ — გაიძახოდა მოხუცი პაპუასი, რაც მათ ენაზე ნიშნავს: „კაცი მთვარიდან“. ასე ეძახდნენ შემდგავ მიკლუზო-მაკლიას პაპუასები.

მიკლუზო-მაკლია პირველი მეცნიერი იყო, რომელმაც შეისწავლა და აღწერა მისი თანამედროვე, ქვის ხანის ადამიანები და დამტკიცა, რომ ველური პაპუასი ისეთივე ადამიანია, როგორც თეთრკანიანი, რომ არ არსებობს მალაი და დაბალი. მოდგმის ადამიანები. მან დაგვიტოვა ძვირფასი კოლექციები. საყუთარი ხელით დახატული შესანიშნავი სურათები და უამრავი ნაწერები, რომლითაც შეგვიძლია დაწერილობით გავეცნოთ პაპუასების ცხოვრებას. მის შრომებს დიდად აფასებდნენ მსოფლიოს გამოჩენილი მეცნიერები. დიდი რუსი მწერალი ლევ ტოლსტოი სწერდა მიკლუზო-მაკლიას:

„თქვენ პირველი ხართ, რომელმაც დაამტკიცა, რომ ადამიანი ყველგან ადამიანია“.

ათი წელიწადი დაპყრო მიკლეზო-მაკ-ლაიმ ცხელ ქვეყნებში, მრავალგვარი გაქირეება გადაიტანა, დაავადმყოფდა ციებ-ცხელებით, მაგრამ ვიდრე ბოლომდე არ შეისწავლა პაპუასების ყოფაცხოვრება, თავის დაწყებულ საქმეს არ დაეხსნა.

კუხშული ახალი გვინება დღეს ინგლი-

სისა და ჰოლანდიის კოლონიას; აღტი-ლობრივი მცხოვრებლები — პაპუასები ინგლისელი დაპყრობლების გამოუცხოველნი ჩამორჩენილი, დაბეჩავებული არიან და მონურ მდგომარეობაში იმყოფებიან. პაპუასები მხოლოდ მაშინ მიადწევენ განვითარებას, როდესაც ისინი მოიშორებენ დამპყრობთა მძიმე უღელს.

სილა კაპუშიკიანი

გივი ძნაძე

ჩვენი თუთა

ხშირი, მწვანე ფოთლები აქვს
 ამ ჩვენს თუთის ხესა,
 თუთაც ბლომად მოუხსია,
 ჩამოებერტყავთ დღესა!
 გემრიელი, დაშაქრული
 თუთა — მე და გიას.
 ფოთლებით კი გამოცკეზავთ
 აბრეშუმის კიას.

თარგმანი მ. შრეგლიშვილისა

და-ძმა

დალის ჰქონდა ორი ვაშლი,
 ერთი მისცა ჯუანშერს.
 კიდევ ერთიც რომ ჰქონოდა —
 გაუყოფდა შუაზე.

ყოჩაღ, დალი! ასე უნდა
 პატარების და-ძმობა.
 მარტო შენ რომ შეგეკამა,
 ვინ გეტყოდა მადლობას.

ერგბდი ფაცერს, დიდი ქვაბი მუქის
იმას ვაცსებდი ხოლომე თევზით. ზინგაქინაქინა

ამას წინათ მებზობლებს ჩამოვურიგე
თევზი და კიდევ ბევრს დავპირდი, რად-
გან საქმე კარგად მიდიოდა. მაგრამ ერთ
დღილას, როცა ფაცერთან მივედი, გოდო-
რი გადაბრუნებული დამხვდა და შიგ
ქიქყინაც კი აღარ იყო. ჯერ არ გამკვირ-
ვებია ეს ამბავი. ვიფიქრე: ვინმე გაივლი-
და, თევზს წაიღებდა და გოდორს ფეხს
ჰკრავდა მეთქი. ფაცერი გავასწორე, მაგ-
რამ მეორე დღესაც ისევე დამხვდა. ცხა-
დი იყო, ვილაც შემომიჩინდა.

გადავწყვიტე ქურდის დაკერა. იმ სა-
ლამოს მესაფქვავე არავინ ყოფილა წის-
ქვილში. მეც ეს მინდოდა, განგებ შუქი
არ ავანთე, ადრე მივწყეკი ტახტზე, ვითომ
დავიძინე. კარგად შეღამდა თუ არა, გა-
მოვქვერი კარებში, რომ არავის შევემ-
ჩნიე, და ფაცერთან ახლოს თელის ბუჩ-
ქებს ამოვეფარე.

განთიადმა რომ მოატანა, სიბნელე ჩა-
მოწყა, დამეს შეჩვეული თვალთ ფაცერ-
თან მისავალ გზებს მაინც ვეღადავი.

უცებ წყლის რუკურუქში რალაც შხა-
პუნის ხმა შეერია. რუს გავაყოლე თვალი
და დავინახე: თეთრში გახვეული ვილაც
მიდიოდა ფაცერისაკენ. ზედ კიდევ ცი-
კინათლებივით რალაცეები ბრჭყყინავდა.
მივიდა ფაცერთან, იქ რამდენიმე ხანს
გაჩერდა, ფათურობდა, მერე გამობრუნ-
და და რა გზითაც მოვიდა, იმ რუს დაპ-
ყვა. დავრჩი შიშით ენა ჩავარდნილი
და დილამდე ადგილიდან არ დავძრულ-
ვარ. დილით გოდორი გადაბრუნებული
დამხვდა. რას ვიხამდი, გავასწორე და ერთ
მეზობელს ვუამბე ეს ამბავი. მან მითხრა:
კიდევ კარგი ახლოს არ მისულხარ, თო-
რემ რამეს დაგმართებდა, ეგ თევზების
მფარველი სირინხოჩი ქალი არისო. და-
ლის ვერე, სადაც დატყვევებულ თევზებს
ნახავს გაათავისუფლებს, ყველა თევზს
სათითაოდ ეალერსება. ვინც ამ დროს
ხელს შეუშლის, უსათუოდ ხიფათს შეამ-
თხვევსო.

სოსო იორამაგვილი ნახატი ვლ. ზარძიას

წისქვილთან

სახაზებულო არდადეგები რომ დაგ-
ვეწყო, მამამ სოფელში წამიყვანა.
ერთხელ წისქვილში გავაითეთ ღამე,
რაც ჩემს სიცოცხლეში არ დამავიწყდება.
ტკბილი და სათნო კაცი იყო მეწის-
ქვილე პაპა ვანო. თავისი სიცოცხლე სულ
წისქვილში გაეტარებინა. მეწისქვილეს
გარდა, პაპა ვანოს გამოცდილ მეთევზეს
ეძახდნენ. მუდამ ფაცერი ჰქონდა დაგე-
ბული და როგორც კი სათავეში წყალი
აიმღერეოდა, აუარებელ თევზს იჭერდა.
აი, რა გვიამბო იმ ღამეს მეწისქვილემ:
— ზოგჯერ თევზმა მოძალეობა იცის. ამ
წელიწადს უამრავი თევზი ხვდებოდა
ჩემს ფაცერს. რამდენჯერაც დავათვალი-

ამას რომ გვიამბობდა მეწისქვილე მე გულში მეცივებოდა, ვფიქრობდი; ნეტავ რა უნდა ყოფილიყო, რომ მეწისქვილე ასე შეუღებოდა. შევაძინე, რომ მამაჩემს ელიმებოდა, თან გულმოდგინეთ უსმენდა მეწისქვილეს. ხოლო ამ ამბით ვართულმა მამამ ხელი გადაშვია და მითხრა:

— გვისმის, ვახტანგ, კარგად დაუგდე ყური. საინტერესო ამბავია: — მერე მეწისქვილეს მიუბრუნდა:

— ერთი ეს მიბრძანეთ, ძია ვანო, ამამც მოვა ის „სირინოზი“?

— უსათუოდ მოვა. აგერ ორი კვირაა ყოველ ღამე ვუარაულობ და ერთდამივე დროს, განთიადისას მოდის. ერთხელ ჩა-ვახველე, — ჰეი მეთქი, — კიდევ შევეხმინანე. უცნაურ ხმაზე დაიწყო კრიახი: ა... ა... ა... — და თავის გზით წავიდა.

— გათენებამდე ჯერ კიდევ დიდი დროა და პატარა წაძინებასაც მოვასწრებთ, ხომ, ძია ვანო? — შეეკითხა მამამ.

— როგორ არა, სახლიცაო, როგორ არა, ახლავე, — თქვა მეწისქვილემ და მე და მამას განიერ ტახტზე დაგვიგო ლოგინი დასაძინებლად. თვითონაც იქვე თავის ტახტზე მიწვა, და მიხდოდა მალე გათენებულიყო. გაიგეო, ვინ აშინებდა პაპას.

განთიადმა რომ მოატანა, მეწისქვილემ გვითხრა: დროა, წავიდეთო.

— ვახტანგ, ყველაფერს გამოვარკვევთ და იმ „სირინოზსაც“ ვნახავთ. — ჩამილაპარაკა მამამ, ფეხაკრფით შევედით თელის ბუჩქებში და მოხერხებულად ჩაესხვით. პაპა ვანომ ფაცურს გვიჩვენა და ჩურჩულით ვარწყავდა რუს მიმართულება დაგვანახვა, საიდანაც მოვიდოდა „თევზების მფარველი.“

კოტა ხნის შემდეგ მეწისქვილემ გვანიშნა, მოდისო, და ამ დროს რუმი გამოჩნდა თეთრი ანრდლიო. იგი მოდიოდა წყალში. ფრთხილად, ჩვეულებრივი ქურდის ადამიანის ნაბიჯით. მივიდა ფაცურ-

თან, გოდორი ვადმოაბრუნა კალათში. ეტყობოდა შიგ თევზი ჩასკალა, მერე გაბრუნდა და გაჰყვა თავის გზას. ხელი წაჰკრა მეწისქვილეს და ანიშნა შეხეხიანო. შეშინებულმა მეწისქვილემაც თავის ხრინწიანი ხმით შესძახა: — ჰეიო, — და მართლაც პასუხად მოგვესმა კრუხის მაგვარი კრიახი.

ამ დროს მამაჩემმა ისკუპა და იმ „სირინოზს“ ვეფხვივით დაახტა თავზე. თან შესძახა: ხელი არ გაანძროო, თორემ დაგახრჩობო. და „თევზების მფარველი“ ქვეშ მოიქცია. მეც მათთან მივირბინე.

— არ მომკლა, კაცო, რომელი ხარ. — მოგვესმა წყალში წაქცეული კაცის ძახილი.

თევზი, არ დააბნო, თორემ გავლახავ. — შემოგვესმა მამას მკაცრი ხმა და „სირინოზი“ მშრალზე ამოათრია, მერე ორივე ხელი უკან გაუკავა და წისქვილისკენ წამოიყვანა. ამასობაში პაპა ვანოც გონზე მოვიდა.

იგი შევარდა წისქვილში, შუქი აანთო და გაწუწულ „სირინოზს“ სახეში რომ მიანათა, გაკვირებულმა წამოიძახა:

— შენა ხარ, ბიჭო?!

ჩვენს წინ კოლმეურნეობის შოფერი სამსონი იდგა, რომელსაც განგებ დაემინებინა პაპა ვანო, ზეწარში ვახვეულიყო და ფუტურო ხის ნაჭრები — ღამით რომ ანათებს — თავზე დაემავრებინა.

თურმე სამსონი ყოველ დილით ანეულის ხენაზე გადასულ ტრაქტორისტებთან დადიოდა, უხიდავდა სასმელ-საქმელს, თან ლურჯად მოხარშული ფიჩხულითაც უმასპინძლებოდა და ბევრსაც იცინოდნენ მეწისქვილეზე.

— ბიჭო, ს მსონ. მე მართლა „თევზების მფარველი“ მეგონე, შენ კი „მპარველი“ ყოფილხარ. შე კაი კაცო, გეთქვა და ჩვენს ბიჭებთან მე ვეღარ გავატანდი?! აპა, დიქი, გადაეცი, პაპა ვანომ გამოგვზავრათქო. — თქვა მეწისქვილემ და თევზით საესე კალათა სამსონს მიაწოდა.

ბავშვებო, ამ ნახატის მიხედვით შეადგინეთ მოთხრობა.

ნახატი შ. შხადაძისა

უდას მხატვრობა გულთნის აღ. ბანძელაძეს შპს 2 მან-

რედაქტორი იოსებ ნინუაშვილი. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, ეკ. ზურჯანაძე, ი. გრაშაშვილი, თ. თუმანიშვილი, მკვებლა მრეველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), რ. მარგანი, ი. სხარულაძე, ნ. უნაფქუაშვილი, შ. ცხადაძე

Д И Л - ежемесячный детский журнал ЦК ЛКСМ ГРУЗИИ № 10, Октябрь 1963 г. Тбилиси, Лешиа 14.
საბლტკამო. ჯედაციოს შიხაშროი: აბილი, ლეონის 14. შ სართ. ტელ. 3-37-38
გამომც. შუკა. № 280 სტამბის შუკა. № 1608/3042. ტირაჟი 15.000 ეუ 113/9